

i Finansaaret 1924—25 en Indtægt af 38 Mill. Kr. Dette er et meget stort Beløb udover det, som findes paa Finansloven 1923—24, og jeg tror, at denne stærke Stigning i nogen Grad viser en Tilbøjelighed til at se for optimistisk paa de indirekte Skatter i det Aar, som kommer. Yderligere synes jeg ogsaa, man maa nære nogen Frygt for, at der i det kommende Finansaar vil løbe endnu flere Udgifter paa af forskellig Art end dem, der er regnet med, og navnlig synes jeg ikke, man kan være blind for, at de sociale Love viser en afgjort Tilbøjelighed i Retning af at kræve overordentlig store Beløb. Hvorvidt de ganske vist ret stærkt forøgede Beløb, som man har regnet med paa Finanslovsforslaget, virkelig vil dække de Midler, der vil gaa med, nærer jeg nogen Tvivl om. Aldersrenteloven, som i denne Henseende jo spiller en stor Rolle, vil, og det er jo ogsaa vist i Forslaget, give en Udgift, som er langt, langt større end tidligere. Allerede ved Behandlingen af Finansloven sidste Aar pegede jeg paa dette Forhold og understregede allerede den Gang noget, som den højtærede Finansminister understregede i Aar, nemlig af Forandringen i Forholdet fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{7}{12}$ som Udtryk for den Del af disse Udgifter, Staten skal betale, vilde betyde en meget stor Merudgift for Staten, og det viser sig jo ogsaa at blive Tilfældet. Jeg mener, som sagt, at man med endnu større Skepsis maa imødesee Aaret 1924—25 end Aaret 1923—24, det Aar, hvori vi befinder os.

Naar man nu skal opgøre, om dette forholdsvis usikre Resultat da let vil kunne forandres til noget bedre — og det Maal, vi maa tilstræbe, er jo at faa nogenlunde absolut Sikkerhed for, at Balance naas; det staar for mig som et Maal, der er et af de allervigtigste, og som man skal og maa sætte sig — saa maa Svaret blive, at det vil ikke blive helt let at skaffe den absolute Sikkerhed, som man gerne skulde skaffe. Det er jo nemlig saaledes, at man altsaa ikke kan regne med, at en forholdsvis mindre Indtægt i Øjeblikket vil blive forandret til en væsentlig større til næste Aar. Jeg tror tværtimod, det maa siges, at som Opstillingen paa Indtægssiden er foretaget, er der ikke noget synderligt at vente i Retning af en Forbedring, og saa bliver der i Virkeligheden kun tilbage enten at skaffe sig forøgede Indkomster, hvilket efterhaanden ikke vil blive helt let, eller ogsaa at spørge sig, om det er muligt at skaffe Udgifterne ned og skaffe dem væsentlig ned.

Overfor dette Spørgsmaal ved vi vel, at der Gang paa Gang af de radikale Partier er peget paa Militærudgifterne. Efter den Tale, som det ærede Medlem Hr. Rode nu har holdt paa det radikale Partis Vegne, maa jeg imidlertid hævde, at Spørgsmaalet om at skaffe Balance ved at sætte Militærudgifterne ned i Øjeblikket gaar ud af Diskussionen, for det ærede Medlem vilde — hvad jeg senere skal komme tilbage til — anvende en eventuel Nedskrivning her til Afdrag fra Statsgælden. Nu ved jeg vel, at begge de radikale Partier, naar der blot findes meget smaa Mellemrum, kan anvende Militærudgifternes Nedsættelse til det utroligste. Men jeg maa dog hævde, at det vil være umuligt paa en og samme Tid at anvende det paagældende Beløb til mere end een Ting, og da, som sagt, den ærede Ordfører for det radikale Parti i sin Finanslovtale erklærede, at han nu vilde anvende denne Beparelse til Nedbringelse af Statsgælden, maa jeg altsaa hævde, at for dette Partis Vedkommende spiller i dette Øjeblik Militærudgifterne ingen Rolle med Hensyn til Balancespørgsmaalet. Efter det konservative Partis Stilling kan ingen vente, at dette Parti skulde mene, at Militærudgifterne er for høje, saa der vil sikrte ikke kunne ventes noget med Tilslutning fra det konservative Parti paa dette Punkt. Jeg mener derfor, at da baade det radikale Parti og det konservative mener at kunne se bort fra dette, maa man lade dette Spørgsmaal ude af Betragtning i denne Forbindelse. At der paa Forrentnings- og Afdragskontoen skulde kunne spares noget, kan heller ingen for Alvor tro. Det vilde kun være muligt ved, at den danske Krone — man kan sige mod al Forventning, og man kan vel ogsaa sige, at man heller ikke kunde ønske det — ved en voldsom Opgang skulde kunne bevirke, at de udenlandske Rentebeløb blev væsentlig mindre end nu. Der vil sikkert heller ikke paa denne Post være noget væsentligt at naa.

Hvad de sociale Udgifter angaar, kan der ikke være Tvivl om, at her er vi inde paa et Omraade, hvor der gives mange Penge ud. Jeg hører ingenlunde til dem, der mener, at der gives for mange Penge ud, men jeg maa paa den anden Side sige, at saaledes som Forholdene ligger i Øjeblikket, tror jeg ikke, vi evner at give flere Penge ud. At det skulde være muligt at gennemføre mindre Udgifter til sociale Øjemed, tror jeg ikke, idet jeg ikke tror, at der indenfor noget Parti er noget Ønske i saa Henseende; ogsaa her er der altsaa i Virkeligheden lukket.